

A photograph of a branch with small yellow flowers, likely a cherry blossom, set against a clear blue sky. The branch enters from the top left and extends towards the center. Another branch with similar flowers is visible in the bottom left corner.

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Březen 2024

Ročník 5, číslo 41

*V jasné tváři králově je život,
jeho přízeň je jak oblak
s jarním deštěm.
(Příslaví 16,15)*

OBSAH

SOLI DEO GLORIA

Návrat marnotratného Charles Spurgeon	3
Uvidí, koho probodli -jk- Bezpečné útočiště Jan Amos Komenský	4 12
Truchlící na Sijónu Jan Karafiát	16
Je to dobré a vítané u Boha -jk-	21
O politice a ekonomice a jejich moci Mikuláš Amsdorff	24
Kdy opustit církev? Jeff Robinson	27
Rovnocennost starších Clifford Pond	30
Modli se! John Ch. Ryle	35

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravici, svou svatou paží! (Ž 98,1)

Jako Boží děti si neustále potřebujeme připomínat, kdo je náš Bůh, jak je mocný, že je naprosto svrchovaný a vládne. Boží slovo jasně prohlašuje, že zvítězil – můžeme to vztáhnout jak na konkrétní události v dějinách, tak především na dílo kříže. Ježíš je vítěz! Proto má znít nová píseň z našich rtů, proto s radostí vyznáváme jeho jméno a vyvyšujeme ho. Není lepšího povzbuzení, než si připomenout Pánovo vítězství na kříži Golgoty.

Povzbuzení na cestě následování Pána Ježíše Krista je také cílem tohoto časopisu. Ale vedle toho to má být také vyzbrojení ke každodennímu chození s Pánem ve víře a v pravdě. Abychom byli schopni rozpoznat, že je něco špatně, musíme rozumět tomu, jak je to správně – a to znamená vědět, kdo je Pán Ježíš Kristus, co to znamená být křesťan i co je církev (nebo třeba také stát).

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
Odp. redaktor Jaroslav Kernal
© Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
Vychází měsíčně.
Ev. č.: MK ČR E 24450
Tisk: Expresta s.r.o.,
Martina Granca
3615/15
841 02 Bratislava
Slovensko

Jaroslav Kernal

NÁVRAT MARNOTRATNÉHO

Charles H. Spurgeon

Představte si příběh marnotratného syna, který se vrátil domů. Předpokládejme, že když dorazil do domu, starší bratr mu přišel naproti. Předpokládejme, že starší bratr se stal vládným a tvářil se přívětivě; a tu ho slyšíme říkat: „Pojď dál, bratře, vítěj doma!“ Ale vidím, jak tam ten navrátilcec stojí se slzami v očích, a slyším ho naříkat: „Chci vidět svého otce. Musím mu říct, že jsem zhřešil a dopustil se toho, co je zlé v jeho očích.“ Starý sluha šeptá: „Pane Jane, jsem rád, že jste se vrátil. Buďte šťastný, protože všichni služebníci se radují, že slyší zvuk vašeho hlasu. Je pravda, že vás váš otec nechce vidět, ale přikázal pro vás zabít vykrmené tele a tady je nejlepší roucho, prsten a boty na nohy, které vám máme obout.“ Nic z toho by ubohého kajícíka neuspokojilo. Myslím, že slyším, jak pláče: „Nepohrdám ničím, co mi můj otec dává, neboť nejsem hoden ani toho, abych byl jako jeho poslední nádeník. Ale k čemu je mi to všechno, když nevidím jeho tvář a nevím, že mi odpouští? Na hostině si nemohu pochutnat, na prstenu těžko najdu nějaký lesk, na botách pevnost, na šatech krásu, když nevidím svého otce a nemohu se s ním smířit.“ Copak nechápete, že v případě marnotratného syna šlo především o to, aby svou hlavu vložil do otcovy náruče a tam vzlykl: „Otče, zhřešil jsem!“ Jediné, co potřeboval, byl polibek odpuštění, dotek těch drahých, teplých, láskyplných rtů, které říkaly: „Mé drahé dítě, miluji tě a tvé viny jsou zahlazeny.“ A tak se stalo. To byla věc, která jeho duši poskytla klid a dokonalý pokoj; a to je tajemství, které vám přicházíme zvěstovat – Bůh sám se k vám přiblížil v Kristu Ježíši a ze své velké dobroty vám odpustil všechna provinění.

UVIDÍ, KOHO PROBODLI (ZA 12,10)

Jaroslav Kernal

V těchto dnech si připomínáme ukřižování Pána Ježíše Krista. Jeho kříž a jeho vzkříšení máme na paměti každou neděli a nejenom v neděli, ale každý den, protože každý den našich životů je den milosti. Je to milost, kterou jsme obdrželi právě na základě díla Pána Ježíše Krista.

Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli. Budou nad ním naříkat, jako se naříká nad smrtí jednorozeného, budou nad ním hořce lkát, jako se hořce lká nad prvorozeným. (Za 12,10)

Zacharjáš prorokoval v době po návratu Izraele z babilónského zajetí, když se stavěl druhý chrám (cca 520 př. Kr.). Dlouho před ukřižováním a vylitím Ducha svatého prorokoval, co se stane a jak to bude. Na Velký pátek byl Pán Ježíš odsouzen, vydán Židům, ukřižován a byl pohřben. Jan říká, že se naplnilo proroctví: „Uvidí, koho probodli“ (J 19,37).

I. Zaslíbené evangelium

Ve dvanácté a třinácté kapitole je klíčovým slovem „onen den“ – je to tu celkem devětkrát (12,3.4.6.8.9.11, 13,1.2.4). Nový zákon mluví o tom, že desátý verš se naplnil na Pánu Ježíši Kristu. Pokud tomu tak budeme rozumět, jasně vztáhneme tyto události na Kristovo ukřižování, na vylití Ducha v den letnic a na záchranu Božího lidu.

V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty. (Zach 13,1)

Věříme, že my pohané jsme stejně jako Židé spaseni milostí Pána Ježíše Krista (Sk 15,11). Tento pramen spásy vytryskl na kříži Golgoty. V Kristových ranách je náš život. V knize Skutků je popsáno, jak se

tento pramen spásy, čistý proud života, který zbavuje hříšníka nečistoty a hříchu, rozlil z Jeruzaléma přes Judsko a Samařsko až na sám konec země. K naprosté většině národů, které žijí na tváři země, se už dostalo evangelium o spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista. To neznamená, že je hotovo. Stačí, když se podíváme do naší země, kam přišlo evangelium před třinácti stoletími a možná ještě dřív. Rozlilo se zde jako povodeň a nejednou. Co z toho zbylo? Když v roce 1781 císař Josef vyhlásil Tolerance patent, v obci Vysoká pod Řípem se po sto padesáti letech rekatolizace všichni obyvatelé kromě dvou rodin přihlásili k reformovanému vyznání víry. Postavili kostel pro sedm set lidí, měli faru, školu. Co je tam dnes? Státem chráněná kulturní památka! Prázdný kostel. Po reformovaných křesťanech bychom v obci Vysoká nejspíš pátrali marně. Znovu musí někdo jít a přinést tam evangelium. Každá další generace lidí na světě potřebuje slyšet evangelium, protože není jiná cesta ke spasení než Pán Ježíš Kristus a není jiná moc ke spasení než evangelium Kristovo. Tento pramen spásy vytryskl na kříži Pána Ježíše Krista. A podívejte se na poslední verš třinácté kapitoly:

Tu třetinu však provedu ohněm. Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouším je, jako se zkouší zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu: ‚Toto je můj lid.‘ A oni řeknou: ‚Hospodin je můj Bůh.‘ (Za 13,9)

O kom se tu mluví? O vykoupených. O všech těch, kteří mají obřezané srdce. O těch, kteří nebyli lid, ale Bůh je učinil svým lidem, tedy o církvi Kristově. A Za 12,10 je dobrým klíčem k tomuto porozumění. Tento verš jasně určuje, o jaký den se jedná – je to den spasení, den, kdy uvidí, koho probodli, den, kdy na Davidův dům bude z výše vylit Duch.

Až bude na nás vylit z výše duch, poušt' se stane sadem a sad bude mít cenu lesa. (Iz 32,15)

To jeden, kdy rozkvete spasení, kdy vytryskne pramen, který očistí každou nevěrnost a každý hřích Božího lidu, tedy těch, které si Bůh před stvořením světa vyvolil a v konkrétním čase povolal k víře a k pokání

a k následování Pána Ježíše Krista. To jsou velká a slavná zaslíbení Starého zákona, která ukazují na Pána Ježíše Krista a na jeho dílo. Už tehdy měla tato zaslíbení moc zachránit, protože pro starozákonní Židy to bylo slovo víry, evangelium. Nerozuměli sice, na koho přesně to ukazuje, protože Pán Ježíš ještě nebyl zjeven, ale mohli rozumět tomu, že Bůh dá Spasitele z domu Davidova, potomka Davida, který vykoupe svůj lid.

Šest století před Pánovým příchodem ukazovalo toto proctví na něj, na jeho smrt a na jeho dílo. Uvidí, koho probodli. Budou nad ním naříkat jako nad smrtí jednorozeného. Je tady Syn, jednorozený, jediný, jedinečný, zaslíbený, a je tu řeč o jeho smrti. Ani učedníci to nechápali, když Ježíš mluvil o tom, že musí jít do Jeruzaléma a tam musí zemřít. Petr ho dokonce chtěl zastavit a odvrátit Pána od této cesty. Dokonce ještě i po ukřižování byli učedníci nechápaví – třeba ti dva, kteří šli do Emauz v neděli ráno, ke kterým se Pán připojil. „Proč jste smutní?“ „Ty nevíš, co se stalo?“ (Jak se asi cítili, když nad touto otázkou přemýšleli po cestě zpátky do Jeruzaléma, když se jim dal Pán poznat?) „Mocného proroka ukřižovali a on zemřel, a my jsme mysleli, že to je ten, který má vykoupit Izrael ...“ Co Izajáš 53? Co Žalm 22? Co Zacharjáš 12,10? Co Jonáš a jeho znamení? Co všechna ta další místa, která mluví o tom, že Mesiáš musí trpět a bude zabit? Moji milí, tohle je duchovní slepota, která byla před Kristovým křížem a vylitím Ducha svatého, a která je tady i nyní. I my sami jsme byli úplně stejně slepí a nechápaví, vůbec jsme nerozuměli Boží cestě spasení, byla pro nás stejným pohoršením jako pro Petra, a mysleli jsme si (přinejmenším někteří z nás), jak moc nejsme duchovní, jak rozumíme těm neviditelným věcem, a přitom jsme o nich neměli ani páru. Stejně slepí jsou nevěřící lidé kolem nás. A jedinou cestou pro starozákonního Žida bylo spolehnout se na Boží zaslíbení. A nejenom pro Žida, ale také pro pohana, protože když se podíváte do Starého zákona, uvidíte také docela dost pohanů, kteří uvěřili a byli zachráněni. Uvěřili Božím slibům. Dokonce v galerii svědků víry v listu Židům, v kapitole 11, je nevěstka Rachab, pohanka, která věřila a proto nezahynula s nevěřícími (Žd 11,31). A našli bychom řadu dalších.

Evangelium bylo zaslíbeno. A zaslíbené evangelium je stejnou mocí ke spasení, jako dokonané evangelium. *Je to evangelium!* Je to Mesiáš, který zachraňuje. Jsme spaseni milostí Pána Ježíše.

II. Realizované evangelium

Prorok Zacharjáš mluví o Pánově díle, o jeho smrti, o vylití Ducha, o očistění od hříchů. Mluví o velikém dni, kdy Bůh bude jednat a bude to den soudu i den spasení. Dobře známe tu událost, nejstrašnější událost lidských dějin, kdy lidé ukřižovali Božího syna, který se stal člověkem, kdy Bůh Otec na svého Syna vylil svůj hněv kvůli našim hříchům. A současně nejpožehnanější den v dějinách lidstva, kdy za naše hříchy bylo zapláceno převzácnou krví Kristovou. Den milosti a den soudu, den spasení a den Božího hněvu. Den zármutku a den radosti.

Všimněte si, jak dílo Spasitele souvisí s vylitím Ducha svatého. Proto mohl Jan Křtitel říkat lidem, že on je křtí vodou, ale za ním jde někdo, kdo je bude křtít Duchem svatým. Jan dával lidem návod, jak mají rozumět zaslíbením. A pak přišel v Janově službě den, kdy mohl natáhnout ruku, ukázat přímo na Ježíše a zvolat:

„Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa. ... Jan vydal svědectví: „Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. A já jsem stále nevěděl, kdo to je, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: „Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstatvat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.““ (J 1,29–34)

Bůh Duchem svatým označil Pána Ježíše jako toho, kdo je zaslíbeným Spasitelem. A potvrdil to v den letnic, kdy byl vylit Duch na učedníky a potom na všechny, kteří věří ve jméno Pána Ježíše Krista. Boží zaslíbení se stalo realitou. Zaslíbené Slovo se stalo tělem. Boží syn se stal člověkem. Přišel jako potomek Davidův a označoval se jako Syn člověka:

A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno. (Da 7,14)

Pán Ježíš říkal, že je Syn člověka, že je tím, kdo má být uctíván, komu patří vladařská moc, sláva i království. Znovu to opakoval v modlitbě, kterou

se modlil v horní místnosti, kde mluví o své slávě, nebo při svém nanebevstoupení, kdy řekl, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Slova z Daniela se stala skutečností. Ale ještě předtím se stala skutečností slova ze Zacharjáše, protože Pán Ježíš šel do Jeruzaléma, kde byl souzen, odsouzen a popraven. Nepřeborné množství starozákonních proroctví se naplnilo: šel jako beránek vedený na porážku, dělili si jeho šat, losovali o jeho košili, která byla utkaná z jednoho kusu – Jan dodává, že se naplnila Písma. V Žalmu 22 čteme o tom, že mu budou probodeny ruce a nohy, což v době, kdy to David psal, ještě nedávalo valný smysl, protože Římané přišli s ukřižováním až o něco později. Z téhož žalmu je, jak ho obklopili jako smečka, která na něj dorážela, i volání „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil.“ Byl přibit na kříž spolu se zločinci – a i v tu chvíli jedná jako Spasitel a zachraňuje jednoho z těch, kdo jsou popravováni spolu s ním. V té nejhorší chvíli, kterou v tomto těle prožil, prosí Otce, aby odpustil těm, kteří ho křižovali, protože nevědí, co činí, odpouští hříchy zločinci, který se mu ještě před chvílí posmíval, ale nakonec – slovy našeho proroctví – na něj byl vylit Duch milosti a proseb o smilování, mu Pán Ježíš říká ta známá slova: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lk 23,43). Nakonec zvolal „je dokonáno“ a zemřel.

Oběma zločincům, kteří byli ukřižováni spolu s ním, byly zlomeny nohy, což vedlo k tomu, že se neměli o co opřít, takže se nemohli nadechnout a brzo zemřeli. Ale Ježíš zemřel ještě před nimi. Nebyla mu zlomena ani jedna kost, což jsou slova z Žalmu 34,21. Další proroctví, které se naplnilo. Místo toho mu jeden z vojáků dobře mířenou ranou probodl bok – ta rána byla vedená tak, že skrze bok hrot kopí pronikl pod žebra a nejspíš zasáhl i srdce. Bylo to ujištění o tom, že tento odsouzený je mrtvý. A Jan k tomu dodává, že se naplnilo proroctví proroka Zacharjáše – uvidí, koho probodli. V onen den! To je ten den, o němž mluvil prorok Zacharjáš – den milosti, den spasení. Den, kdy bylo dokonáno, den, kdy Pán Ježíš zvítězil, den, kdy vzal dlužní úpis, rukou psaný zápis, jehož ustanovení svědčila proti nám a zcela jej zrušil tím, že ho přibil na kříž.

Dlouhé hodiny, kdy visel na kříži, se mu posmívali, ale nyní zavládlo ticho. Lidé se rozcházeli a přemýšleli nad tím, co se stalo. Setník, který velel popravě, když viděl, jak Pán zemřel, vyznal, že to byl skutečně Syn Boží. A protože to byl římský voják, mohli bychom použít Pánova

slova – to ti nezjevilo tělo a krev, ale Otec, který je v nebesích. I když nemáme žádné další doklady, zdá se, že ten muž byl spasen. Ženy, které stály u kříže, nepochybně propukly v pláč. Naříkali nad jednorozeným Synem člověka. Ale teprve v den letnic uviděli lidé v Jeruzalémě, koho probodli. Petr kázal padesát dní po ukřižování:

... vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. ... At' tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. (Sk 2,23.36)

O něco později Petr kázal lidem v chrámu, potom co Bůh uzdravil od narození chromého muže u Krásné brány slovy: „Původce života jste zabili, Bůh ho však vzkřísil z mrtvých“ (Sk 3,15). A o den později, když se postavili před veleradou a mluví o uzdravení toho chromého muže:

Stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. ... Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným. (Sk 40,10–12)

Znovu a znovu apoštolové mluví o tom, že Ježíš je ten, koho Židé nechali zabít, koho probodli. Staví jim ho před oči, aby ho viděli a uvěřili. Aby se upnuli k tomu, který byl zaslíben a který podle zaslíbení také přišel, zaplatil za hříchy svého lidu a každému, kdo v něho věří, hříchy odpustil a dal život věčný. To byla jejich jednoduchá zpráva, kterou Pavel shrnul v listu Korintským jednoduchými slovy: „My kážeme Krista ukřižovaného“ (1K 1,23). Není třeba nic jiného, protože tohle je evangelium, zde je moc ke spasení i ke zbožnému životu – v Kristu samotném, v moci jeho kříže, v odpuštění hříchů.

III. Dokonané evangelium

Na kříži Ježíš dokonal dílo spasení. Zaplatil za hříchy svého lidu, svou krví nás očistil, takže již není žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. Svou obětí usmířil Boží hněv a odstranil všechno nepřátelství, které bylo mezi námi a Bohem.

Starozákonní Izraelci se dívali dopředu, kam ukazovala jednotlivá zaslíbení, a skrze víru v tato zaslíbení byli zachraňováni pro věčnost. Učedníci viděli, jak se evangelium realizuje před jejich očima. Krok za krokem sledovali Pána Ježíše Krista, viděli, jak je jeho tvář obrácena k Jeruzalému, protože to bylo to místo, kde měl dokonat dílo spásy.

Nyní je dokonáno. To slovo *nyní* je velmi důležité, protože nyní už se všechno změnilo. Spasitel byl zjeven. Už není skryt za zaslíbení, ale už dokonat dílo spásy a naplnil všechna zaslíbení. Vrátil se zpátky do slávy, ale jeho svědkové dosvědčili jak jeho smrt, tak jeho slavné zmrtvýchvstání. Pod vedením Ducha svatého zapsali svá svědectví, abychom i my mohli mít před očima Ježíše Krista ukřižovaného. Bůh se postaral o to, aby všechny generace, které přijdou na svět po odchodu jeho Syna do slávy, mohli slyšet, vidět i číst o tom, kterého probodli. Abychom mohli naříkat nad smrtí jednorozeného Syna. Abychom měli podíl na Davidově vládě a na jeho království, abychom zakusili moc Ducha svatého a stali se svědky Pána Ježíše Krista. Nyní už se kvůli spasení nedíváme dopředu, ale díváme se zpátky, díváme se do historie, kde vidíme velikost Božího syna. Jdeme do Božího slova, čteme o Pánu Ježíši Kristu, a začínáme volat k Bohu a prosit ho o smilování. Bůh nám dal svého Ducha, který nás táhne k Bohu samotnému a tedy k Pánu Ježíši Kristu.

A podívejte se na to do našeho textu – všimněte si pořadí, v jakém jsou zde věci zapsané. Nejdřív je tady Duch modliteb a proseb o smilování. Bez tohoto Ducha, a jedná se o třetí osobu Boží trojice, bychom nikdy nevolali k Bohu, nikdy bychom ho neprosili o slitování. Dokud Duch svatý nezačne pracovat v životě člověka, člověk se sám od sebe nikdy nebude chtít setkat s Bohem, nebude chtít volat k Bohu, nebude prosit o smilování. Důvod je jednoduchý – je to lidský hřích, který zaslepuje a zatvrzuje. Lidé nerozumí tomu, že jsou ztraceni. Možná se jim zdá, že jsou ztraceni fyzicky, protože by toho chtěli mít mnohem víc, ale nemají, a přitom vůbec nechápou, jak je to hrozné, že jsou ztraceni duchovně. Nemají žádný vztah s Bohem, nemají pokoj s Bohem ani s lidmi. Nemají skutečnou radost, která pramení jenom ze vztahu s Pánem Ježíšem Kristem – to je radost, která zůstává navzdory okolnostem. Vzpomeňte si, jak Pavel a Silas zpěvem oslavovali Boha – kde? Ve filipském vězení, zbičování a bolestivým

způsobem spoutaní. Jak je možné, že se takto radovali? Ne, nebyli duševně nemocní, ale měli vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Ale bez Krista zůstávají lidé v duchovní temnotě. Když Duch svatý nepracuje v jejich životě, nevidí a nechápou, kdo je Pán Ježíš Kristus. Nepotřebují se modlit a prosit o smilování. I když se dějí těžké věci v jejich životech, nevede je to k Bohu. Protože žádné okolnosti, žádné těžkosti ani problémy nepřivedou člověka k Bohu. Jenom Duch svatý to může udělat. Jenom on může dát člověku nové srdce, jenom on může otevřít člověku jeho duchovní oči, aby člověk viděl, koho probodli.

I kdyby člověk svým rozumem stokrát chápal, kdo je Ježíš Kristus a co se stalo na kříži Golgoty – a jsou to historické události, takže je možné je pochopit rozumem, je možné k nim dospět pomocí lidské logiky – bez Ducha svatého to vůbec nic neznamena. Duch svatý přišel, aby vydal svědectví o Pánu Ježíši Kristu (J 15,26; 16,14). Bere zapsané Boží slovo a používá ho, aby zjevoval pravdu o Kristu, aby se z této pravdy stala živá skutečnost pro člověka, který tuto pravdu přijímá. Když Duch začne pracovat, člověk začne volat k Bohu. To, že volá k Bohu, je dílem Boží milosti a důkazem toho, že Duch Boží už pracuje. A v Bohem určeném čase se člověku otevrou oči, takže vidí svým duchovním zrakem Pána Ježíše Krista, jako kdyby byl doslova vymalovaný před jeho očima (Ga 3,1). Zde je ten, koho se musíme držet a na čem doopravdy záleží – Ježíš Kristus ukřižovaný. Držíte se ho? Lpíte na něm celým svým životem? Vidíte toho, kterého probodli? Vidíte svůj podíl, kterým je váš hřích? Naříkáte nad tím, co jste svým hříchem způsobili? To je důkaz Božího díla ve vašem životě. Jenom se dál pevně držte této milosti a nedovolte, aby vás něco ve vašem životě o tuto milost nepřipravilo.

Nyní je čas milosti, nyní je tady onen den, kdy z nás Bůh učinil svůj lid, proto mu vzdejte chválu a s radostí následujte Pána Ježíše Krista, hledejte ho a jeho království a všechno ostatní vám bude přidáno. Amen.

BEZPEČNÉ ÚTOČIŠTĚ

Jan Amos Komenský

O tom, že je jediné bezpečné a dokonalé útočiště v trápení: Bůh sám.

„Hospodin je útočiště v čase soužení,“ říká David (Ž 9,10) a „Hospodin je síla má, skála má, hrad můj, štít můj, mé útočiště“ (Ž 18,2). A Šalamoun říká: „Pevná věž (nebo hrad, bašta) je jméno Hospodino-vo, k ní se uteče spravedlivý a bude zachován“ (Př 18,10). A tak všude v Písmu se hlásá, že jenom u Boha je bezpečí a kdo se k němu uteče, na toho žádné neštěstí nemůže dosáhnout. Proto není třeba to obsírně dokazovat, ale raději rozvážit, co a kde je ten hrad, bašta, věž, skála, štít Boží, kam se má uchýlit spravedlivý, a jak se tam má skrýt.

Utéci se k Bohu znamená utéci se do té skrýše nebo do toho hradu a paláce, v němž Bůh bydlí, utéci se před jeho tvář, pod jeho křídla. Kde tedy Bůh bydlí? Z Písem vyrozumíváme, že Bůh má čtvero rozdílných příbytků, v kterých bydlí jako ve svém paláci: srdce věřícího člověka, církev, nebe a sebe samého.

Že je Božím příbytkem srdce vyvoleného člověka, o tom mluví Pán Bůh sám takto: „Ačkoli já bydlím na výsosti v místě svatém, přebývám i s tím, kdo má zkroušené srdce a poníženého ducha“ (Iz 57,15). A Kristus Pán praví: „Miluje-li mne kdo, přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (J 14,23). A svatý Pavel říká každému z věřících: „Zdali nevíte, že jste chrám Boží a Duch Boží ve vás přebývá“ (1K 3,16)?

Že má Bůh církev, rozprostřenou na zemi, za svůj stánek, o tom slyšel svatý Jan z nebe znějící hlas: „Hle, stánek Boží s lidmi, a bydlet bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on sám, jejich Bůh, bude s nimi“ (Zj 21,3). A lidu izraelskému řekl Pán Bůh: „Vzdělám příbytek svůj uprostřed vás a procházet se budu mezi vámi“ (Lv 26,11). Proto i chrámy, postavené lidskýma rukama, se nazývají Boží příbytky (Ž 74,7 a 84,2).

Nebe se ovšem nazývá i příbytkem Nejvyššího (1Kr 43), stolicí Boží (Iz 66,1), chrámem Božím (Ž 18,7), palácem Božím (Ž 104,3) a trůnem Božím (Ž 103,19); tam přebývá (Ž 2,4), odtud pozoruje všechny syny

lidské (Ž 33,13), posílá svým (věrným) pomoc (Ž 57,4) a odtud projevuje svůj hněv proti každé bezbožnosti (Ř 1,19).

Poslze se nám ukazuje ještě jeden, největší a nejširší příbytek Boží. Tím je jeho věčnost a neskonalost, v níž on přebýval u sebe samého, dříve než bylo jak srdce, církev i nebe; stále tam přebývá a ještě svým Božstvím vyplňuje nebe, zemi, podsvětí a všechno všudy. O tom svědčí tato Písma: „Důstojný a vyvýšený je ten, jenž přebývá na věčnosti a jehož jméno je Svatý“ (Iz 57,15); „Nebe je mým trůnem a země podnoží mých nohou“ (Iz 66,1), „Kam bych zašel od ducha tvého (říká David) a kam bych utekl před tvou tváří? Kdybych vstoupil na nebesa, tam jsi ty, kdybych sestoupil do propasti, hle, jsi tam přítomen, kdybych zaletěl za nejzazší moře, i tam by mne obklíčila tvá pravice“ (Ž 139,7).

Náš Pán Bůh má tedy čtvero rozdílné bydlení: ve zbožném srdci a v církvi přebývá svou milostí, v nebi svou slávou a všude mocí svého Božství. Zbožné srdce je Boží hrad, církev je Boží hrad, nebe je Boží hrad, věčnost a všude rozlité jeho moc je Boží hrad.

Který tedy je hrad z těch čtyř, kam se má uchýlit spravedlivý, aby byl ochráněn?

Ke kterémukoli z těch čtyř míst se obrátí, všude najde Boha, všemohoucího ochránce svých (věrných). Tak David měl Boha ve svém srdci (Ž 139,23), uchýloval se ke svatyni (Ž 28,2), pozdvíhoval oči k nebi (Ž 123) a odtud očekával ochranu a pomoc (Ž 121).

Avšak když Bůh velí utíkat před vichřicemi k sobě do svého příbytku, míní vlastně svou všudy přítomnou všemohoucnost. Neboť nikdo nemůže utéci do svého srdce před vnějšími nebezpečími, aby se tam schoval. Nic neprospívá ani útěk do svatyně a chrámu, jako onomu Jóabovi, který byl přece jen zabit u oltáře Hospodina, kam se utekl pro zachování života (1Kr 2,28); ani Židům v Jeruzalémě, kteří se spoléhali na chrám, v přesvědčení, že nebudou přemoženi (Jr 7,4), avšak byli přemoženi a zničeni. A do nebe nám naprosto nelze v těle utéci. Všemohoucí, všude rozlité Boží moc je tedy ten nedobytný hrad, věž, bašta, skála, k níž kdo se uteče, bude zachráněn.

Tento hrad má zajisté nepřístupnou hradbu, je osazen nesčíslnými vojsky a opatřen hroznou střelbou, dosahující na všechny strany až do končin světa. Proto je v něm nevypravitelně bezpečno. Hradba

toho hradu, pro niž není ani možné se přiblížit žádnému z nepřátel, je čtverá. Je totiž obklopen 1. vodami bez břehu a dna, 2. vysokými valy, 3. hlubokými příkopy a 4. ohnivými zdmi.

Široké a hluboké vody, uprostřed nichž leží tento hrad, je Božská neviditelnost, o níž říká David: „Oblak a mrákota je vůkol něho“ (Ž 97,2); „Propastí jako rouchem se přioděl“ (Ž 104,3). A v knize Job je napsáno: „Bůh je vyšší nad nebesa, co mu učiníš? Hlubší než peklo, jak mu porozumíš“ (11,8)? A svatý Pavel jasně praví: „Boha žádný z lidí neviděl ani vidět nemůže“ (1Tm 6,16). A proto nepřátelům, kteří chtějí stíhat Boha nebo někoho, kdo se uchýlil do jeho neviditelné skrýše, se dělá před očima mlha, oči jim chabnou, slepnou, nemohou vidět, co hledají, ani trefit, kam směřují. Tak se stalo bezbožným sodomským, když hledali Lotův dům (Gn 19,11), a syrským, když chtěli zajmout Elišu (2Kr 6,18). A tak se děje všem, kdo chystají spiknutí proti Bohu, že se míjejí cíle, protože nevidí, koho hledají, ani kudy by se k němu dostali.

Vysoké valy a náspy toho hradu je Boží všemohoucnost. Nikdo je nemůže přelézt a dobýt. Jako okolo Jeruzaléma jsou hory (Ž 125), tak Hospodin je vůkol svého lidu. Kdo by chtěl dobýt a zničit město, opatřené vysokými a příkrými valy, musel by je nejprve rozstřílet a rozmetat. Tak kdo by se chtěl zmocnit těch, kteří se skrývají u Boha, musel by nejdříve zničit Boží všemohoucnost, aby je nemohla bránit.

Příkopy hradu jsou osudy nebo určení Boží, přes něž on k sobě a ke svým nepustí nikoho blíže, než vyměřil. O tom říká David: „Tvoje soudy je hlubokost nesmírná“ (Ž 36,7). Pro hloubku úradků Božích tedy nemůže žádný nepřítel za Boží ohradu.

Konečně je okolo tohoto hradu ohnivá zeď: to je Hospodinův hněv (Zach 2,5). Užívá jí, když se nepřátelé přece jen chtějí do hradu protlačit a přes jeho zákaz prosadit svou vůli. Neboť jako kdyby někdo chtěl lézt přes ohnivou zeď, nejenže nic nepořídí, ale uhoří, tak Boží hněv svým šleháním odhání a hubí nepřátele. Jak se tedy mohou dostat nepřátelé ke hradu, který je neviditelný a navíc ohražený všemohoucí Boží mocí, nezměnitelnými úradky a planoucím hněvem?

Ale pro naši ještě větší bezpečnost je osazen nepřemožitelnou stráží, vojsky svatých andělů. O tom praví Písmo: „Vozů Božích je dvacet tisíc, mnoho tisíc andělů, a Pán mezi nimi ve své svatyni“ (Ž 68,18); a Daniel

viděl, že mu sloužily tisíce tisíců a desettisíckrát sto tisíců stálo před ním (Da 7,10). A všichni ti jeho služebníci jsou plápolající oheň (Ž 104,4), mocní v síle a rychle vykonávající jeho rozkazy (Ž 103,20). Každý z nich může zničit i největší nepřátelské vojsko (2Kr 19,35). A ti všichni nejenže stojí k službě svému Pánu a Stvořiteli, ale hlídají celý neviditelný hrad Boží; rozkládají tábor kolem všech, kteří náležejí pod ochranu Nejvyššího a stráží je (Ž 34,8). Jaká může být v nebi větší bezpečnost?

Nadto, aby nepřátelé ani blíží nemohli nebo aby při jejich urputném dotírání byli sami ničeni, má Pán Bůh svůj hrad opatřený velice hroznou střelbou. Jsou to rozličné prudké rány, jimiž střílí na své nepřátele, jak a kdy to uzná za potřebné ke zkrocení jejich vzteku: například hrom, blesky, víchr, ledové nebo kamenné krupobití, povodeň a zátoppy, zemětřesení a podvraty, divou zvěř, hady a jedovatý hmyz, sucho a mokro, horko a zimu, náhlé a prudké nemoci, hlízy a pryskyře, náhlou smrt a bezpočet jiných.

Třetí kapitola drobné knížičky Jana Amose Komenského

„Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno“.

Předchozí (a brzy i následující) kapitoly najdete

na webových stránkách

www.solideogloria.cz.

TRUHLÍCÍ NA SIJÓNU

Jan Karafiát

Pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu členku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. (Iz 61,3)

Tolik v Duchu svatém prorok Izajáš. A nyní si, prosím, otevřeme Lukáše 4,16–21: „Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagógy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izajáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: ‚Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.‘ Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny. Promluvil k nim: ‚Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.‘“ Tu Pán Ježíš zřejmě říká: „Ta kapitola je má, to je můj úkol na světě, abych truchlící na Sijónu vedl k radosti a dával okrasu místo popela.“ Když to vidím, mám z toho radost. Rád bych vám to vychvaloval, ne, že bych vám to dovedl dát, abyste si to také chválili; to tak nejde, abych vás já z Písma přivedl k Bohu! Tak se to nemá. On se nejdříve nad vámi smiluje a dá vám důvěru k sobě samému a potom teprve máte důvěru k Písmu. V Písmu svatém je daleko víc než vám dovedu vykládat.

Rád bych vybral ke společnému vzdělání trojí: To první a druhé jsou Boží zásady a to třetí je závěr.

I. Boží lid se neobejde bez truchlení

Vy nemůžete být na světě lidmi Božími, abyste mnoho a mnoho netruchlili. Jinak to nejde. Ale vy jako lid Boží truchlíte proto, aby vám byla způsobena radost. To je Boží princip. Takové to vždycky bylo, takové to vždycky bude a takové to je.

A teď krátce: Kdo pak je lid Boží? Lidé Boží jsou ti, kterým on dá svého svatého Ducha. Jací to musejí být lidé, aby jim byl dán Duch svatý? Musejí být takoví, jací jsou. Jinací lidé nejsou. Nemůžete si vybírat: My jsme všichni tělesnými lidmi. Čeho je zapotřebí, aby takoví lidé měli Ducha svatého? Musíte být tělesní lidé. Ale pak by každý mohl mít Ducha svatého! Arciže! A teď si představte, že po Duchu svatém toužíte, že si ho přejete a ti druzí zatím nechtějí o tom ani slyšet. Nu, při vás se bude projevovat to jeho dílo. A vy si dáte líbit, co ten Duch svatý s sebou přináší, když si tak převelice přejete Ducha svatého.

Jaké je dílo Ducha svatého? Jak to bude vypadat v temné, špinavé jizbě, když se tam objeví krásný paprsek světla? Najednou vidíme, co v té jizbě je. Nahlédněte do Jana 16,8: „On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.“ On vám ukáže, co ve vás je. „A copak to nevidím?“ Arciže, ne! Otec mi může ukázat, kde jsem chybil proti otci, policie ukazuje, kde jsem chybil proti obci; lékař ukazuje, kde jsem se provinil proti zdraví, ale žádný nedovede říci, co je hřích. Zde je zapotřebí Boží svaté ruky, aby vám ukázala, že to není provinění proti řádům lidským, ale proti svatému Hospodinu. A to tu je, tady mně začínají divy, mluvte si proti tomu, co chcete. A začnete všichni truchlit.

„Vždyť já nejsem povoláný k tomuto životu, jaký vedu!“ Je to asi tak, jako byste začali chápat: „Vždyť já vidím, že jsem povolán k tomu, aby mi slunce svítilo, ale vidím, že mi nesvítí!“

Copak je kvílení nějaké neštěstí? Otevřete si, prosím, 2. Korintským 7, 10: „Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt.“ Jestliže truchlíte jen jako druzí svěštějí lidé, to je vaše smrt. Ale když truchlíte z Ducha svatého, to je vaše štěstí. Pán Bůh vám hodlá dát něco, co vám bez truchlení nemůže dát a nehodlá dát, sám sebe. Jak mně, takovému, může dát sama sebe? To je to tajemství skryté od věků. To měl vždy na mysli. „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ To je jádro jeho plánů. On jde, aby těšil truchlící na Sijónu a visí na dřevě kříže a volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ To je výron jeho bolesti, ale ne jeho rozumu.

A on vám to dá, abyste v něm viděli svého Spasitele, působí tak, že vás spojí se sebou a vy to zakoušíte, že krev Krista Ježíše, Syna Božího, očistuje od každého hříchu. „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem.“

A pak se začne ukazovat ovoce Ducha svatého: Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost, sebeovládání. To je potěšený život a kvůli tomu je to vaše truchlení. A jaké je to vaše truchlení, taková je vaše radost. Slunce svítí a hřeje, ale ne stejně. Jak se radujete ze svého spasení, tak máte opravdovou radost. A čím více vidíte svůj hřích, tím více máte Ducha svatého a tím větší máte radost. Poznáváte sami sebe a truchlíte a zakoušíte jeho radost. Tak to zamýšlel. To je jeho nejkrásnější myšlenka.

A vy řeknete: „My truchlíme a nemáme žádnou radost.“ Nu, pak z lidu Božího zatím nejste.

A nyní to druhé:

II. Čelenka místo popela

Když se podíváte do našeho textu, vidíte, že nemůžete být lidem Božím, aniž by se vám vaše mnohé krásné věci neobrátily na popel. Ale tyto krásné věci se vám obrátí na popel proto, aby vám byla dána čelenka místo popela. To je Boží zásada, princip, který nezruší nikdo.

Teď arci zvoláte: „Tak to přece jen s Božím člověkem dobře nechodí, když musí být v popelu!“ Nu, říkejte si, co chcete, já chci být člověkem Božím, a chci mít odvalu stát na, jak to chodí s člověkem obráceným! Popel předpokládá požár. Něco takového zakouší Jób. Otevřete si, prosím, Jóba 2,7–9: „A satan od Hospodina odešel a ranil Jób od hlavy k patě ošklivými vředy. Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. Jeho žena mu však řekla: „Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemři.““ Tu ho máte, toho Jób. Popel mu zůstal. Ten popel souvisí s požárem a velikými ztrátami. Ale opravdu bylo to, co jsem ztratil, to nejlepší na světě, bylo to to nejpěknější? Vy řeknete: „Ale bylo to pěkné! Tak krásně to vypadalo a najednou takový obrat a všemu konec!“ A byla v tom vůle Boží? „Zde jsem, abych konal, Bože, tvou vůli“ A když je jeho vůle,

abyste měli to lepší, pak vám zapálí to pěkné! Ano, tak to chodí, když ti chce dát to nejlepší!

Ale vy řeknete: „Nám prostě šlo o to, konat Boží vůli! My nemůžeme poctivě říci, že bychom byli někde udělali chybu, a přece nám zapálil takové krásné plány a zrovna nad hlavou! My nevidíme, co bychom měli jiného dělat. Vždyť se nám děje křivda!“ Co máte dělat? V tom popelu krásně sedět a tak tiše si počínat, jak to Duch svatý přináší, neboť to je vaše štěstí.

Vy si myslíte, že se člověku Božímu na světě děje křivda a že to je na jeho neštěstí? To jste tedy začátečníci. Člověku Božímu se děje křivda na jeho štěstí. Představte si, že se Pán Bůh dívá na svět a vidí tam člověka, který sedí v popelu. To se mu na světě nejvíce líbí. Vždyť ten člověk čeká na Boží zakročení! On vám dá za váš popel převzácnou okrasu. „Pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje.“ Otevřete si Žalm 96,9: „V nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země!“ Žádná svatost není bez něj! On vám dává více sebe, když vám dává čelenku svatosti. To je to nejvzácnější, co vás na světě může potkat. On vám dá více sebe a všechny věci začnou kvést tak, jak kvetou věci Boží, když je Pána Boha víc.

A pak začne vaše práce s jinými. Nebudete mnoho povídat, ale bude z vás mluvit vnitřní člověk ukrytý v srdci. Nebojte se sedět v popelu, nebojte se snášet krásně křivdu, i kdyby se vám dála. To je pro vaše štěstí.

A teď ten závěr:

III. Ježíšova čelenka

Vy to pochopíte a řeknete: Je tomu tak. Lid Boží netruchlí nadarmo, ale truchlí proto, aby mu byla dána radost. Lid Boží nesedí v popelu nadarmo, nýbrž proto, aby mu byla dána čelenka. A teď, když to platí o vás, neplatí to také o Pánu Ježíši?

To není možné! Komu se stala na světě největší křivda a kdo si na světě v té největší křivdě nejkrásněji počínal? To je on sám, on nade

všechny ideály, a on přijde na takový svět, jaký znáte. „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ A on, protože byl Světlo, byl nenáviděn od těch, kteří seděli v mrákotách. On, ten nejvíce nenáviděný, visí na dřevě kříže, umírá opuštěný ode všech. Je to možné, aby to s ním bylo stále tak? Bude mít čelenku, slávu, jaká nemůže být vyslovena. Každý jazyk to bude vyznávat, jaký je Pán.

A když ho milujete, hned tvoříte jeho království na světě. A teď si představte, že vyleje Ducha svatého na všechno tělo. Ó, pak vidím, že tu je naděje. Mám pro svět naději podle toho, jaký je můj poměr k Pánu Ježíši. Když se k němu máte, jak se k němu máte, co můžete čekat pro všechny lidi? Jen mrákotu. Ale ty mrákoty jsou na to, aby se tu ukázalo jeho světlo. Milovníků Pána Ježíše bude vždy víc.

Ten nejpokornější povídá: „Kdo by se povýšil, bude ponížěn, ale komu bylo dáno, aby se ponížil, ten bude povýšen.“ Takové to je. Jestli Pán Bůh dopustil, aby člověk seděl v popelu, tak čekej něco překrásného. A na Krista nečekaly krásné věci?

„Pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje.“

Amen.

Kázáno 20. března 1910.

JE TO DOBRÉ A VÍTANÉ U BOHA

– jk –

*Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi ... **To je dobré a vítané** u našeho Spasitele Boha... (1Tm 2,1–3)*

Pavel dává efezské církvi celkem tři důvody, které ukazují, proč je tak důležité modlit se všechny, nejenom za některé lidi, proč se máme modlit i za vládce a za všechny v moci postavené a ty, kteří jsou nám nějakým způsobem nadřízení.

Především se máme modlit, protože je to dobré u Boha. Bůh je dobrý a chce, abychom se modlili za všechny lidi (v. 3). Dále vidíme teologické vysvětlení Boží dobroty, protože Bůh chce, aby všichni byli spaseni (v. 4), Ježíš je smírnou obětí za lidi ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, je smírnou obětí za lidi ze všech společenských skupin a je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi (v. 5–6). Poslední důvod, proč se máme modlit za všechny je velmi praktický a vyplývá z toho, že evangelium je určené všem lidem – všichni lidé mají slyšet evangelium, proto se musíme za všechny lidi modlit (v. 7).

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,15)

Kristus nepřišel pro spravedlivé, ale pro hříšníky, nepřišel kvůli zdravým, ale kvůli nemocným. Realita je taková, že na světě je velmi mnoho sebespravedlivých lidí a existuje mnoho druhů sebespravedlnosti. Takovým „dobrým“ příkladem náboženské sebespravedlnosti může být farizeus, který přišel do chrámu společně s celníkem, aby se modlil. Je to příběh, který vypráví Ježíš, a v němž odhaluje hloubku náboženského sebeklamu, obludnost pýchy, která zatvrzuje lidské srdce a oslepuje oči. Podívejte se, jak se farizeus modlil:

Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám. (Lk 18,11–12)

To byl člověk, který byl spravedlivý ve svých očích, který nepotřeboval Spasitele, jako je Kristus, který je Spasitelem hříšníků. Ale tohle je obecný problém padlého člověka – dokud není usvědčen Duchem svatým, každý člověk se považuje za více nebo méně spravedlivého. Vždycky se však považuje za natolik spravedlivého, že nepotřebuje činit pokání a věřit v Krista. To je zaslepenost hříchem, která je vlastní přirozenému člověku. A Písmo nám jasně ukazuje, že každý člověk je hříšník. Bůh říká, že „každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý“ (Gn 8,21). Každý člověk je hříšník, proto se musíme modlit za každého člověka, protože Kristus přišel, aby zachránil hříšníky. To je evangelium, na němž stavíme. Ježíš Kristus přišel zachránit – koho zachraňuje? Pavel na to odpověděl v první kapitole, když říkal, že Bůh na něm ukázal všechnu svou shovívavost, aby byl „příkladem pro ty, kteří v něho uvěří a tak dosáhnou věčného života“ (1Tm 1,16). Vidíme dobře, že Pavel vysvětluje, kdo bude spasen – jenom ti, kdo uvěří. Jenom těm je prokázáno Boží milosrdenství, jenom ti byli vykoupeni Kristovou obětí. A to velmi úzce souvisí s naším dnešním textem.

První otázka, kterou si tedy musíme položit, je, co přesně je *dobré a vítané u našeho Spasitele Boha*? K čemu se vztahuje první slovo třetího verše? Jsou tři možnosti:

1. Vztahuje se to k závěru předchozího verše. To by dávalo smysl a bylo by to velmi logické – u Boha je dobré a vítané, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. K tomu nelze říci nic jiného než ‚amen‘. To je opravdu dobré a vítané u našeho Spasitele Boha. Ale myslím, že to není přesně to, k čemu se vztahuje slovíčko „to“ na začátku třetího verše.

2. Vztahuje se to k první polovině druhého verše. Gramaticky je to zase možné a znovu to dává smysl. Bůh chce, abychom se modlili za ty, kteří mají v rukou moc – to je něco, co vyplývá z Božího řádu ve světě, z toho, jak Bůh ustanovil, že bude tento svět fungovat, vyplývá to z toho, že není vlády, leč od Boha (Ř 13,1), že tedy každá vláda je ustanovená

Bohem a zodpovědná Bohu. Nepochybně je tedy dobré a u Boha vítané, abychom se modlili za krále a za ty, kteří mají v rukou moc. Ale myslím, že třetí verš našeho textu odkazuje ještě dále:

3. Odkazuje na samotný začátek prvního verše – odkazuje ke slovesu konat – *aby se konaly modlitby*. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha. Bůh chce, abychom se modlili za všechny lidi, abychom se modlili jako církev i jako jednotlivci – a nejenom, že to Bůh chce, on také říká, že to je dobré, že to je dobré v jeho očích, před jeho tváří. Je tady něco, co se Bohu líbí, z čeho má Bůh radost – a to jsou modlitby svatých. Modlitby, které směřují dvěma směry – směřují k tomu, *abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti*, což znamená – a to je ta druhá věc – *že budeme moci pokojně šířit evangelium*. Je tady něco, co velmi úzce souvisí s Božím charakterem – Bůh je dobrý, což znamená, že je aktivně dobrý, prosazuje dobro, přetéká dobrotou. A něco z této dobroty máme zrcadlit ve svých modlitbách, když se budeme přimlouvat za všechny lidi, včetně vládců, kteří třeba i pronásledují církev, jako to bylo v době, kdy psal tento dopis Pavel. V té době vládl v Římě Nero, který byl prvním císařem, který začal s pronásledováním křesťanů.

V této souvislosti musíme znovu připomenout Pavla, protože i on byl rouhač, pronásledovatel a násilník, a přece na něm Bůh ukázal velikost svého milosrdenství. Tak je Pavel nejenom příkladem pro ty, kdo uvěří v Krista Ježíše, ale jeho život a svědectví je také příkladem pro všechny křesťany, aby se modlili za všechny lidi – i za rouhače, pronásledovatele a násilníky. A ještě jednou se podívejme do kontextu – v závěru první kapitoly jsou další dva rouhači – Hymenaios a Alexandr, které Pavel vydal satanovi. Je uvádí jako příklad, abychom viděli, že se máme modlit za všechny lidi. A tady také začíná porozumění slovu ‚všechny‘, které tak často v tomto textu působí lidem problémy.

Je tedy dobré se modlit, a je to vítané u Boha. Je to něco, co Bůh sám označuje jako dobré, protože to je v souladu s jeho charakterem a přináší to hojný užitek jak těm, kdo se modlí, tak také těm, za které se modlíme.

O POLITICE A EKONOMICĚ A JEJICH MOCI

Mikuláš Amsdorff

Článek 7 z Magdeburského vyznání víry z roku 1550.

Pozn. red.: „Politikou“ Amsdorff myslí občanskou sféru. Pojmem „ekonomika“ myslí nejen ekonomický život, ale i společenský život v širším slova smyslu, zejména rodinu.

Tak jako je církev Božím ustanovením, v němž Bůh chce, aby existoval řád mezi těmi, kdo učí a jsou vyučováni, tak je i politika a ekonomika skutečně Božím ustanovením, v němž Bůh chce, aby existoval řád nadřízených a řád podřízených, kteří se řídí zákony a nařízeními, jež jsou v souladu s rozumem a nejsou v rozporu se Slovem, a poslouchají je nejen z hněvu nebo ze strachu před trestem, který hrozí od jejich vládců, ale také ze svědomí, tj. ze strachu před Božím hněvem a soudem.

Bůh totiž vyzbrojil tyto své úřady a autority strachem z hněvu i trestu, a to jak Božího, tak i lidského, a tyto úřady a autority si drží svou příslušnou moc.

A ve svém Slově odlišil jednu pravomoc od druhé tak, že každé z nich určil vlastní cíle a úkoly a každé z nich také zvláštní způsob postihu. A ačkoli si nepřeje, aby se tyto pravomoci navzájem mísily, přesto si přeje, aby se navzájem podporovaly, aby se nakonec všechny shodly a aby všechno na svém místě a svým způsobem hlavně podporovalo pravé poznání Boha a jeho slávu a jeho věčné spasení. Anebo když už se nedosáhne tohoto konečného cíle, aby to alespoň přineslo druhotný druh blahobytu, aby lidé mohli žít pokojně, poctivě, a nikoliv neúčinně v tomto občanském způsobu života.

Proto byly zřízeny úřady a hospodářství, které Bůh zachovává a brání kvůli církvi. Ti dospělí, kteří nejsou zcela pevní, ať se spojí

v manželství podle Božího slova a přikázání, ať se stanou otci a matkami rodin, ať plodí děti, ať vychovávají děti a ostatní členy rodiny v kázni a napomenutích Páně, jak říká apoštol, to znamená, ať se přimějí k poctivé práci a pravé zbožnosti, a neposlušné ať donutí slovy a ranami.

Právoplatně povoláný úředník má podle Božího slova bránit zbožné a poctivé občany nebo poddané, a zvláště církve, před újmou ze strany bezbožníků, které má zabránit tělesnou silou a mečem, a s největší péčí má dbát na to, aby lidé byli správně vyučováni náboženství a aby se veřejně i soukromě drželi pravé zbožnosti a poctivosti.

V těchto věcech, stejně jako jsou poddaní povinni poslušností vůči svým vrchnostem a děti a ostatní členové domácnosti vůči svým rodičům a pánům, a to na základě Božího slova, tak na druhé straně, když vrchnost a rodiče sami odvádějí své svěřence od pravé zbožnosti a poctivosti, nejsou jim tito podle Božího slova povinni poslušností. Rovněž když prokazatelně pronásledují zbožnost a poctivost, sami se tím zbavují vážnosti úřadů a rodičů před Bohem i vlastním svědomím a místo Božího zřízení se stávají zřízením ďáblovým, kterému je možné a nutné se podle Božího řádu ve vlastním zájmu postavit na odpor.

A protože jak politický, tak hospodářský život a moc jsou skutečně Božími nařízeními, proto evangelium nejenže obojí schvaluje, takže je zbožní lidé mohou zákonně užívat, ale dokonce je posvěcuje, takže hospodářské a politické skutky jako celek i jednotlivě, které jsou v souladu se zákony a rozumem a neodporují Božímu slovu, jsou u věřících Bohu milé a stávají se uctíváním Boha.

V důsledku toho je třeba především odsoudit tento blud anabaptistů: popírají, že politické a hospodářské úřady jsou pro křesťany přípustné; ruší úřady, soudy, soukromé vlastnictví, smlouvy atd. jako by tyto věci byly samy o sobě špatné.

Omyl papežů se od tohoto omylu příliš neliší. Ti sice politické a ekonomické záležitosti vskutku neodsuzují, nicméně je oslabují a chovají se k nim s pozoruhodným opovržením, přičemž popírají, že by těmito druhy života byl uctíván Bůh. Ba dokonce v rozporu s Božím slovem a přikázáním zakazují některým lidem, tj. kněžím,

uzavírat manželství. Ruší manželskou smlouvu nebo dovolují některým kněžím předstírat manželství: a tento svůj nečistý „celibát“ s jeho zřeknutím se všech běžných povinností a rizik manželství, odporný pro svou lenost, přepych, bezpečnost a veškerou bezbožnost, zdobí titulem „dokonalosti“ v duchovním druhu života.

Za třetí, stejně jako je mnohé svědomí dobrých lidí znepokojeno tímto oslabením a pokřivením politických a hospodářských úřadů pod papežstvím, protože zlehčuje tyto Boží úřady a s majestátem politických vládců zachází s pohrdáním, tak nyní, když byla důstojnost občanské a hospodářské moci skrze evangelium obnovena, utíkají někteří lidé k hříchu opačným směrem, takže si myslí, že úřady jsou nedotknutelné a nepostižitelné, i když se snaží potlačit dobré dílo, které měly povinnost ctít a i když zavádějí a ctí zlé věci, jimž měly být postrachem.

KDY OPUSTIT CÍRKEV?

Jeff Robinson

Toto je rozhovor se členy církve, kterého se každý pastor bojí, ale který nevyhnutelně čeká každého člověka, který pase místní stádo: „Pastore, potřebujeme se s vámi sejít a probrat naši budoucnost v církvi. Modlíme se za to, že bychom chtěli přejít do jiného sboru.“ Přirozeně položíte nevyhnutelnou otázku: „Proč?“ Odpovědi jsou stejně různorodé jako rozmanitost, kterou lze nalézt u putujících členů, od „Tamta církev má lepší program pro mládež/děti“ až po „Prostě nás to tu už nebaví“ nebo ještě znepokojivější: „Máme vás a vaše kázání rádi, pastore, ale tento sbor se nám opravdu nelíbí.“

Určitě existují legitimní důvody, proč opustit církev, a bohužel se někdy stává nutností nebo dokonce povinností najít biblicky věrnější sbor. Někdy církve teologicky nebo morálně zkrachují a zdravě věřící člověk nemá na výběr. Zdá se však, že v naší sebestředné, konzumní evangelikální kultuře dosáhlo to, čemu se často říká „pobíhání po církvích“, úrovně epidemie. Tato skutečnost má řadu důvodů, mezi nimiž vyniká biblická negramotnost, ztráta jasné eklesiologie, odmítání autority, nepraktikování kázně a úpadek smysluplného členství.

Kdy byste měli odejít z církve? Myslím, že je užitečné si nejprve promyslet několik důvodů, proč církev neopouštět. Zde je několik nelegitimních důvodů pro odchod z církve, důvodů, které jsem v průběhu let slyšel:

- **Protože naše děti chtějí chodit do jiného sboru.** Nejdůležitější rozhodnutí, kterému rodina čelí, by neměli samostatně činit (pravděpodobně) duchovně nejméně vyspělí členové rodiny. Toto je snad nejčastější důvod, který jsem slyšel, proč lidé opouštějí církev, a považují ho za hluboce znepokojující.
- **Protože tu není moc lidí v mém věku.** Kristovo tělo má odrážet kulturu, která se skládá z různých věkových skupin a prostředí. Církev není společenský klub, ale shromáždění hříšníků zachráněných milostí. Svět by měl být na rozpacích, jak vysvětlit

existenci církve. Měl by se ptát: „Co spojuje tak různorodou sestavu lidí v tak pevném svazku lásky?“

- **Protože se mi nelíbí hudba.** Otázka „současná vs. tradiční“ je podle mého názoru většinou zcestná. Mnohem důležitější je otázka: Jaký je obsah zpívaných písní? Zpívá církev dobrou teologii? Nápěv a text k sobě musí pasovat. Nicméně zjišťuji, že tato debata obvykle probíhá podle generačních kritérií.
- **Protože kázání jsou příliš dlouhá.** Kázání je ústředním bodem křesťanské bohoslužby a mělo by mu být věnováno nejvíce času.
- **Protože v církvi je mnoho hříšníků.** Jak říkal Luther, Kristovi následovníci jsou *simul iustus et peccator*, tedy zároveň svatí i hříšníci. Místní církev je nemocnicí pro nemocné. Je zřejmé, že tam, kde se toleruje otevřený, bezostyšný, nevyznaný hřích, je nemoc vážná, ale o tom zde nemluvím.
- **Protože pastor nedělá věci tak, jak jsme je dělali v roce 19__ nebo 20__** (doplňte svůj oblíbený rok). Tradice může být užitečná, ale tradicionalismus je to, na co církve umírají po tisících.
- **Protože tu nemají dobrý program pro mládež/děti.** Rodiče jsou duchovními pečovateli o děti. Církev by měla pouze posilovat biblické pravdy, kterým se učí doma. Žádný církevní program nemůže naše děti dostatečně pastýřsky vést; to je posláním rodičů, zejména otců.
- **Protože bohoslužby/kázání jsou nudné.** Cílem uctívání je Boží sláva, ne naše zábava.
- **Protože tam mají/nemají nedělní školu.** Uvědomuji si, že mnozí stoupenci integrace rodin se mnou zde nebudou souhlasit, ale chci uctivě tvrdit, že evangelium a teologická pravda – nikoli druhotná přesvědčení – jsou tím správným sjednocujícím bodem místní církve.

To jsou neplatné důvody pro odchod z církve a kromě toho existují desítky dalších. Přejde však čas, kdy je hledání nového církevního domova legitimní úvahou. Kdy by tedy měl člověk opustit církev? John MacArthur nám v této otázce může pomoci. Radí (a uvádí biblické zdůvodnění), že byste měli zvážit odchod z církve, pokud:

1. Z kazatelny se vyučuje hereze o některé ze základních doktrín (Ga 1,7–9).
2. Vedoucí církve tolerují závažně bludné učení od kohokoli, kdo ve sboru učí (Ř 16,17).
3. Církev se vyznačuje bezohledným ignorováním Písma, například odmítáním ukáznit členy, kteří hrubě hřeší (1K 5,1–7).
4. V církvi je tolerován nesvatý život (1 K 5,9–11).
5. Církev se vážně odklání od biblického vzoru pro církev (2Te 3,6.14).
6. Církev je poznamenána hrubým pokrytectvím, kdy se jen naoko hlásí k biblickému křesťanství, ale odmítá uznat jeho skutečnou moc (2Tm 3,5).

Když se mnou členové sboru nebo přátelé v průběhu let diskutovali o odchodu z církve, obvykle jsem jim radil, aby zůstali a působili svou laskavou, reformující přítomností a vyhýbali se prohlubování problémů v místním sboru. Jak vstup do církve, tak odchod z církve jsou vážné záležitosti, ze kterých budou zúčastnění skládat účty před Bohem. I když se ukáže, že odchod je pro nás nebo naši rodinu nejlepší, náš postoj musí být na této cestě zkroušený a pokorný.

Ve druhé části se, jak doufám, podíváme na to, jaké by měly být naše postoje, když se rozhodneme odejít z církve.

The Founders
(www.founders.org)

ROVNOCENNOST STARŠÍCH

Clifford Pond

Nyní se musíme zabývat otázkou, zda má kazatel (tedy starší, který káže) nějakou formu vyšší autority nebo vedení než ostatní starší. Je naprosto nezbytné, aby tato otázka byla jasně pochopena a aby o ní bylo rozhodnuto před jakýmkoli jmenováním. Rozhodnutí je důležité pro život sboru; špatné rozhodnutí bude horší než to nejlepší, ale žádné rozhodnutí vede ke katastrofě. Nejprve musíme zvážit dvě protichůdná stanoviska a pak se ptát, zda je nutné přijmout některé z nich.

Argumenty pro zvláštní status starších, kteří kážou

Nigel Lacey ve své velmi užitečné knize Boží plán pro místní církev (Grace Publications) říká: „Některé církve ustanovily několik starších a prohlásily, že služebník Božího slova je jen jedním z této skupiny. ... To je špatně, Božího slova bychom si měli vážit natolik, že bychom měli vysoce ctít úřad pastora a učitele.“ Dále však připouští, aby v místním sboru kázala a učila více než jedna osoba.

Dr. Masters tvrdí:

Nová generace církevních stanov trvá na tom, aby všichni starší vládli v absolutní „rovnosti“. Jedinečná role pastora jako předsedajícího a kázajícího staršího je tímto uspořádáním smetena (i když některé sbory naštěstí nadále oblékají staršího na plný úvazek do bibličtějšího statusu „pastora“, protože členové nový systém ve skutečnosti nepochopili!).

Musíme si ujasnit, že tento moderní systém je zcela odlišný od tradičního reformovaného postoje, který uznává tři druhy služebníků: (1) kazatele nebo pastora jako staršího, který káže. (Ve větších sborech jich může být více.) (2) Starší, kteří vedou. Jedná se o starší, kteří pomáhají, starají se o pastora, kteří vykonávají službu vyučování a poradenství jinou než veřejnou službu Slova a dělí

se o kázeňskou a pečovatelskou práci se svým pastorem, který jim předsedá. (3) Diákonii. Toto je stanovisko, které historicky přijala reformovaná tradice a které zastávají naši presbyteriánští bratři. (Sword and Trowel 1985 No.2 pp.24, 25)

Dr. Masters věří, že příklad apoštola Pavla je pro nás vzorem, který bychom měli následovat i dnes. Cituje 1. Korintským 4,16–17; 11,2; 2. Tesalonickým 2,15; Jan 14,26 a uvádí důvody:

Je nanejvýš důležité, abychom hájili charakteristický úřad a práci kazatelské služby, protože v sázce je efektivita vedení a se systémem Nového zákona se nesmí manipulovat. Jestliže Bůh ustanovil nějaký systém, pak k tomu má dobrý důvod.

Kazatelé na plný úvazek v novozákonní době, kteří měli zvláštní vedoucí úlohu, dokázali díky Boží milosti a moci dosáhnout mocných věcí. Byli seniory a byli staršími jedinečného druhu, ale nutně potřebovali podporu dalších starších a diákonů, jinak by Bůh neurčil, že mají být ustanoveni.

Kazatel jistě nebyl samovládce; zákon sám o sobě. Byl pastýřem-kazatelem, který předsedal ostatním pastýřům stáda tak, aby respektoval i jejich Bohem dané pověření.

Tito další služebníci měli zásadní význam pro zdraví a rozvoj sborů a byli nezbytní pro udržení tempa práce. Přinášeli řadu schopností, které pastor postrádal a které byly vykonávány pod jeho „předsednictvím“. Kazatelé-pastoři potřebovali jejich rady a někdy nepochybně i jejich zdrženlivost, neboť všichni lidé podléhají mnoha pokušením a slabostem.

Kdyby se však podpůrní nebo nekázající starší (nebo také diákonii) rozhodli působit jako spolupastýři, systém by se okamžitě zhroutil.

Naneštěstí se v dnešní době rozdíl mezi kazatelem a podpůrným (či pastýřským) starším velmi stírají a z toho vyplývá mnoho problémů. (tamtéž, s. 26)

Další velmi silný argument pro zvláštní místo kazatele je založen na naprosté autoritě Božího slova v životě církve (jak jsme viděli u Nigela

Laceyho). Má-li být tato autorita uplatňována, pak ti, kdo učí a kážou Slovo, musí mít zvláštní úlohu nad ostatními staršími, obvykle nazývanými vedoucími staršími. Důkazem pro toto postavení jsou texty 1. Timoteovi 5,17; 1. Korintským 9,9 a 14 a další, kde se v anglickém Překlada krále Jakub (KJV) objevuje slovo „služba“: Koloským 4,17; 1. Timoteovi 1,12; 2. Timoteovi 4,5. Také o „andělech“ církvi ve Zjevení 2 a 3 se předpokládá, že jsou to kazatelé nebo pastoři pověřeni Bohem, aby těmto církvím zvěstovali jeho Slovo.

Dalším argumentem je, že pastýři mají od Pána zvláštní povolání učit a kázat Slovo, stejně jako apoštolové, a toto povolání je staví do zvláštního vedoucího postavení mezi staršími.

Argumenty pro rovnocennost starších

Slovu „rovnocennost“ dáváme přednost před slovem „rovnost“, protože i když mezi staršími existuje rovnocennost postavení nebo odpovědnosti, není zde rovnost v tom smyslu, že by všichni měli stejné dary a schopnosti.

*Tyto úkoly vyučování a vedení mohou být rozděleny mezi několik služebníků, totiž učitelů a vedoucích. Ale rozdělit je v rámci jedné pastýřské služby tak, že někteří mají pouze vyučovat, ale nemají právo vést, a jiní se mají věnovat pouze vedení, aniž by považovali za svou povinnost neustále se starat také o nasycení stáda, znamená téměř převrátit službu Kristova pověření a zřítit v jejím rámci dvě služby vytvořené z lidského rozhodnutí.
(John Owen, Vol. 16, page 48).*

Zastánci tohoto názoru se domnívají, že není správné brát zvláštní místo apoštolů a jejich pomocníků za náš vzor. Jejich postavení bylo v době založení církve zvláštní. Robin Dowling píše:

Je důležité si uvědomit, že samotné jmenování Timotea a Tita nám nedává žádný precedens pro jmenování starších ..., protože nebyli „povolání“ církvi, ale byli do církve dosazeni apoštolem ...

Vždy si musíme dávat pozor, abychom do Písma nevkládali tradice, které jsme převzali. Nechme Písmo mluvit samo za sebe. Pokud jde o pastýřské listy, hrozí nebezpečí, že charakteristiky služby Timotea a Tita budou považovány za vhodné pro naše pastýře, zatímco my bychom měli studovat charakteristiky těch, kteří byli ustanoveni jimi.

(Paper The position of a Pastor – s. 3)

Použití slova „služba“ v anglickém překladu (KJV) mnohé zmátlo, takže se jím označuje práce pastorů na plný úvazek, kteří jsou nazýváni služebníky. Toto slovo je však rozeseto po celém Novém zákoně nejen v souvislosti se „službou Slova“ (Sk 6,4), ale také v souvislosti s domácími povinnostmi (Lk 10,40), nakládáním s financemi (Sk 6,1; 11,29), vzájemnou pomocí (Ř 12,7; 1K 12,5), kázáním (Sk 6,4). Vzorem v Novém zákoně jsou církve, v nichž si všichni členové navzájem slouží nejrůznějšími způsoby. Proto texty, které hovoří o „službě“ apoštola, nedokazují zvláštní postavení „služebníka“ ve smyslu kazatele.

Všichni se shodují na tom, že autoritou v místní církvi je sám Kristus a jeho Slovo. To je absolutní. Avšak ani zdaleka to nikomu neuděluje zvláštní postavení, spíše před něčím takovým varuje, protože to přináší nebezpečí, že kazateli bude přisouzena neomylnost. Celá církev, včetně starších, se má podřídit autoritě Slova.

Když kazatel vyloží Slovo, jsou všichni starší zodpovědní za to, aby bylo aplikováno na život církve a na všechny členy. Jak jsme již viděli dříve, starší překlady nás zmátly použitím slova „úřad“. V Novém zákoně neexistuje nic takového jako zvláštní „služba“ nebo „úřad“ – důraz je kladen na používání darů, které Pán, jenž vystoupil na nebesa, své církvi dal.

Citované „důkazní texty“ ve prospěch zvláštní úlohy starších kazatelů ponechávají tuto otázku skutečně velmi otevřenou. Hlavním z nich je 1. Timoteovi 5,17: „Starším, kteří svou službu konají dobře, ať se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování.“ Už jsme si ukázali, že tento verš zcela rozbíjí představy, že všichni starší jsou kazatelé a učitelé, ale staví snad starší, kteří kážou, v nějakém smyslu nad ostatní? Dvojí pocta se vztahuje

k finanční podpoře, jak jasně ukazuje verš 18: „Neboť Písmo praví: ‚Nedáš náhubek dobytčeti, když mlátí obilí‘, a jinde: ‚Dělník si zaslouží svou mzdu‘.“ Odměna dává tomuto muži více času na práci pro církev, ale nepovyšuje ho nad ostatní starší. Nejvíce lze argumentovat tím, že mezi staršími existovaly rozdílné služby. Slovo „zvláště“ je velmi silné, jak upozorňuje Dr. Peter Masters: „Znamená *hlavně, většinou, především* nebo *nejvíce ze všech*. Je to tak silné slovo, jak jen může být.“ Tím je zdůrazněno zvláštní místo, které musí mít kázání a vyučování v životě církve. Je otázka, zda bez toho církev v novozákonním smyslu vůbec existuje. Nijak to však nedokazuje, že by samotní starší, kteří kážou, měli nějaké nadřazené postavení nad ostatními.

Argumentovat „anděly“ ve Zjevení 2 a 3 je neprůkazné. Existuje mnoho názorů na to, kdo jsou tito andělé, a prohlašovat, že jsou to zřejmě starší, kteří kážou, je opravdu zbytečné.

V této knize se zasazují o rovnocennost starších. Samozřejmě, že se nesmí manipulovat s novozákonním zřízením, a pokud Bůh ustanovil nějaké zřízení, měl k tomu dobrý důvod. Zdá se mi však příliš odvážné tvrdit, že to či ono zřízení, o kterém jsme zde hovořili, je novozákonním zřízením do té míry, a že odchýlit se od jednoho z nich znamená odchýlit se od Písma. Domnívám se, že argumenty pro rovnocennost jsou přesvědčivější a že rovnocennost lépe zajišťuje ochranu před zneužitím a prospívá církvím jako celku. Mnohé ze zásad vedení, vztahů mezi vedoucími a mezi nimi a členy, o nichž budeme dále hovořit, však platí i pro ty, kteří mají na tuto konkrétní věc jiný názor.

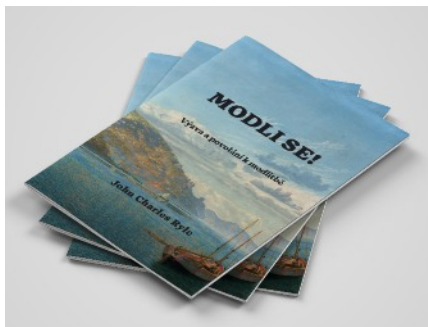

MODLI SE!

Výzva a povolání k modlitbě

John Charles Ryle

Modlitba pod Božím požehnáním vede ke znovuzrození, posiluje víru, přenáší hory a podporuje duchovní růst a spokojenost, která se povznáší nad okolnosti. Na druhé straně život bez modlitby je širokou cestou nevěřích, která vede do zahynutí. A všichni ti, kdo vyznávají Pána Ježíše Krista, ale žijí bez modlitby, se vystavují nebezpečí

odpadnutí od víry. Ryle poznamenává, že „lidé upadají v soukromí dlouho předtím, než to začne být zjevné veřejně.“

Jeho varování je jistě vhodným slovem pro současnou evangelikální církev, jejíž svědectví ztracenému a hynoucímu světu bylo během poslední generace těžce poznamenáno nejrůznějšími skandály a kompromisy, které se netýkají jenom vedoucích nebo jednotlivých křesťanů, ale přímo celých sborů, ba dokonce i denominací.

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, sešit

Počet stran: 80

Cena: 69,- Kč

(Uvedená cena je za knihu v předprodeji a je platná pouze do vydání knihy v dubnu 2024. Prodejní cena knihy bude 95,- Kč).

www.eshop.solideogloria.cz

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2024